

Kitab Daniel - Nomer Pitung Puluh Lima

Paralel-Paralel Kenabian: Saka Pesené Yésaya tumuju Wahyu-Wahyu Jaman Saiki

Jeff Pippenger

2024-02-08

Nalika Yesaya medharaké piwulang sing dilambangaké déning suwéné nem puluh lima taun (bab pitu, ayat wolu), marang panguwasa Yerusalem sing ala, panjenengané nindakaké iku ana ing sacedhaké “pategalané tukang ngumbah” lan “ing pucuking saluran kolam ndhuwur,” ing taun 742 SM. Taun 742 SM nggambaraké 1863, awit Gusti Yesus tansah nggambaraké pungkasan kanthi wiwitan. Pambrontakan taun 1863 banjur nggambaraké hukum Minggu ing Amérika Sarékat, awit Gusti Yesus tansah nggambaraké pungkasaning sawijiné prakara kanthi wiwitaning prakara iku. Taun 1863 iku wiwitané pasamuwan Adventis Laodikia sing kadhaftar kanthi sah miturut hukum, lan pasamuwan iku katilar dadi suwung nalika “lindhu gedhé” ing wektu hukum Minggu. Kapriyé bisa sawijining korporasi sing sacara sah diatur déning Nagara (dudu kosok baliné, yaiku Pasamuwan nguwasani Nagara), tetep njunjung dina Sabat kapitu, nalika ing wektu sing padha pamaréntah sing padha iku sacara sah nglarang pangibadah ing dina kapitu?

Ing wiwitan lan ing pungkasaning pelayanan Kristus, Panjenengane ngresiki Padaleman Suci. Ing pangresikan Padaleman Suci kang kapisan, Kristus nedahake manawa para pemimpin wis ndadekake “omah Ramane” dadi guwa para maling, nanging ing pangresikan Padaleman Suci kang pungkasan Panjenengane nedahake manawa “omahe wong-wong mau” kari dipasrahake marang wong-wong mau ing kahanan sepi lan kasirnan. Israel kuna nggambarake Israel modern. Panjenengane ngedegake lan ngresiki padaleman Millerit ing wiwitan Adventisme, nanging ing pangresikan kang pungkasan, yaiku pangresikan tumrap wong satus patang puluh papat èwu, Adventisme Laodikia dimuntahake saka tutuke, lan “omahe wong-wong mau” banjur kari kasisihake ing kahanan sepi lan kasirnan.

Yesaya ana ing ara-araé tukang ngumbah kain nalika piyambakipun ngadhepi Raja Ahaz. Ara-araé tukang ngumbah kain punika nglambangaké panyucèn ingkang katindakaké déning Utusaning Prejanjian, ingkang dumadakan rawuh ing Pedalemané, lan nyucèkaké para putrané Lewi kados déné nganggo “sabuné tukang ngumbah kain.” Panyucèn punika katindakaké ing wiwitan Adventisme, lan katindakaké malih ing wekasan.

Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dhèwèké bakal nyawisaké dalan ana ing ngarsa-Ku; lan Pangéran, kang padha kokgolèki, bakal dumadakan rawuh ing Padalemané; ya iku utusaning prejanjian, kang dadi kasenanganmu: lah, dhèwèké bakal rawuh, mangkono pangandikané Pangéran Gustining sarwa dumadi. Nanging sapa kang bisa tahan ing dinané rawuhé? lan sapa kang bakal tetep jejeg nalika Panjenengané ngatingal? awit Panjenengané kaya geni pangresikiing wong nyepuh logam, lan kaya sabuning wong ngumbah sandhangan: Lan Panjenengané bakal lenggah kaya wong

nyepuh lan nyucèkaké salaka; lan Panjenengané bakal nyucèkaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kaya mas lan salaka, supaya padha ngaturaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran. Banjur pisungsungé Yéhuda lan Yérusalèm bakal ndadèkaké renaning penggalihé Pangéran, kaya ing jaman biyèn, lan kaya ing taun-taun kapungkur. Malakhi 3:1-4.

Yésaya ketemu karo Ahaz, kanthi tandha putrané, sing jenengé nglambangaké yèn ing dina-dina pungkasan “sawijining turahan bakal bali.” Turahan iku ya iku wong-wong sing “bali.” Yésaya ketemu karo raja ala Ahaz ing sajroning sajarah panyucekan Padalemané Allah, kang diwiwiti ing sajarah Millerite ing taun 1844, lan digawa marang pungkasané déning ora mituhu ing taun 1863. Ing dina-dina pungkasan, panyucekan iku minangka sajarah panyegelan wong satus patang puluh papat ewu. Saupama wong-wong Millerite ngetutaké panyadhiyaning Gusti Allah kang kabukak sawisé taun 1844, mesthiné padha wis ngrampungaké pakaryan iku.

“Saupama para Adventis, sawisé kuciwa gedhé ing taun 1844, tetep ngugemi imané lan kanthi manunggal nerusaké lumampah ing panyelenggaraaning Allah kang kabukak, nampani pawartané malaékat katelu lan kanthi panguwasaning Roh Suci martakké marang jagad, mesthi wong-wong mau bakal weruh karahayoné Allah, Gusti mesthi wis nyambut damel kanthi kasekten gedhé lumantar upayané, pakaryan iku mesthi wis rampung, lan Kristus mesthi wis rawuh sadurungé iki kanggo nampani umaté marang ganjarané. Nanging ing mangsa mamang lan kahanan ora mesthi kang ngetutaké kuciwané mau, akèh wong pracaya Advent nyerahaké imané... Mangkono pakaryan iku kasandhet, lan jagad ditinggal ana ing pepeteng. Saupama sakabèhé badan Adventis manunggal ing dhawuh-dhawuhé Allah lan imané Gusti Yésus, sepira béda banget sajarah kita mesthiné!” Evangelism, 695.

Kagagalan kanggo “ngetutake kanthi manunggal ing pambukaning pangwaosing Allah,” ndadèkaké wong-wong mau mlebu ing kaanan Laodikia ing taun 1856, lan pambrontakan kang banjur dumadi ing taun 1863 nandhani wiwitan panglambranging ana ing ara-ara samun, kang wis katuduhaké déning Israèl kuna nalika padha gagal ing pacobané kang kaping sepuluh lan pungkasan, lan banjur kaadèkaké paukuman supaya padha mati ana ing ara-ara samun sajrone patang puluh taun sabanjuré.

Putrané Yesaya maringaké janji manawa ing panyucèn Padaleman Suci pungkasan ing dina-dina wekasan, “sawijining turahan bakal bali.” “Baliné” wong-wong mau katuduhaké déning Yeremia, sing diparingi janji manawa manawa dhèwèké gelem “bali,” dhèwèké bakal dadi juru pangawasé Allah. Wong satus patang puluh papat ewu iku ya iku wong-wong sing wis bali saka sawijining kuciwa.

Wong-wong kang kalebu cacah satus patang puluh papat ewu iku wis ngalami kuciwa lan wus ngenteni Gustiné. Wong-wong mau wis dipratandhani déning para prawan wicaksana ing sajarah Millerit, lan ing loro-loroné sajarah wiwitan lan pungkasan, ana rong teken kang digandhèngaké dadi siji bangsa, sajroning panyurahaning Roh Suci ing mangsa Seruan Tengah Wengi.

Raja duraka Ahaz nggambarake kepemimpinan Yehuda sing bakal wis krungu piwulang mau, nanging banjur nampik piwulang sing diwenehaké déning Yesaya, lan kanthi mangkono padha “kesandhung, lan tiba, lan remuk, lan kena jerat, lan katangkep.” Wong-wong iku yaiku para kang “njaluk pitulungan marang para roh kenalan, lan marang para juru tenung kang muni lirih lan nggrundel,” kang nggambarake pengalaman spiritualisme kang ndadèkaké wong-wong mau tumiba nalika padha nampani panyesatan kang kuwat saka 2 Tesalonika. Panampiké Ahaz marang piwulangé Yesaya ing taun 742 SM iku selaras karo taun 1863, nalika piwulangé Miller ditampik. Yesaya minangka pralambang Miller, lan piwulang saka loro-loroné, yaiku Yesaya lan Miller, dhedhasar “pitu mangsa,” kang nemu titik pancangé ana ing ayat wolu, ing Yesaya bab pitu. Putrané Miller (putrané Yesaya) nggambarake gerakan Élia kang rawuh ing dina-dina wekasan.

Panyeluk paukuman tumrap Ahaz marga panolaké iku nyakup pratélan yèn dhèwèké bakal dikalahaké déning ratu saka lor, sing ing dina-dina pungkasan iku minangka uni telu saka Roma Modern, kang dikuwasani déning kapausan.

Pangéran banjur ngandika marang aku maneh, pangandikané: Amarga bangsa iki nampik banyuné Shiloah kang mili alon, lan bungah ing Rézin lan putrané Remalya; mulané saiki, lah, Pangéran ndhatagaké marang wong-wong mau banyuné kali, kang rosa lan akèh, yaiku raja ing Asyur lan sakèhé kaluhurané; lan dhèwèké bakal munggah ngliwati sakèhé palurahané, lan mbrebegi sakèhé pinggiringé: Lan dhèwèké bakal nyabrang tanah Yéhuda; dhèwèké bakal nglimputi lan mbrebegi, nganti tekan gulu; lan ambané swiwiné kang kebentang bakal ngebaki jembaring tanahmu, hé Immanuel.
Yesaya 8:5–8.

Yésaya nemoni ratu duraka Ahaz ing pucuking saluran kolam sisih ndhuwur, lan sanadyan ana kahanan kang durung mesthi ing antarané para sejarawan Alkitab lan para arkéolog bab apa kolam sisih ndhuwur iku kolam kang padha karo kolam Siloam ing jamané Kristus, konteks pameca Yésaya ngilangaké sakehing mangu, awit Yésaya netepaké yèn ratu saka lor bakal teka nglawan Ahaz, amarga dhèwèké wis nampik banyuné Shiloah kang mili alon-alon. “Shiloah” iku jeneng ing Prajanjian Lawas kanggo “Siloam” ing Prajanjian Anyar.

Ana ing blumbang Siloam Gusti Yesus nambani wong wuta, lan ratu ala Ahaz nggambarake kapemimpinan Laodikia sing wuta, loro-lorone ing taun 1863, lan ing hukum Minggu sing bakal enggal teka, kang padha nampik supaya diwarasake. “Shiloah” lan “Siloam” loro-lorone ateges “diutus,” lan ana sawijining pawartos kang diutus saka Sang Rama marang Sang Putra, kang banjur maringake marang Gabriel lan para malaekat suci supaya dipratelakake marang Yesaya, kang nglantarake pawartos kang “diutus” saka swarga marang sawijining pamimpin Laodikia sing wuta.

Saluran saka blumbang sisih ndhuwur, ing ngendi Yesaya ngaturaké pesen iku, nglambangaké papan ing ngendi udan Roh Suci diprantosaké marang umat Allah, kaya uga dilambangaké déning pipa-pipa emas ing wahyu Zakharia, utawa tangga ing pangimpené Yakub.

“Apa kang wis kasiyapaké déning Allah kanggo kita digambaraké ing Zakharia, pasal 3 lan 4, sarta 4:12–14: ‘Lan aku mangsuli manèh, sarta matur marang dhèwèké: Apa tegesé rong pang loro iki, kang lumantar rong pipa emas mau ngucuraké lenga emas saka ing jeroné? Banjur dhèwèké mangsuli aku lan ngandika: Apa kowé ora ngerti apa iki? Lan aku matur: Mboten, Gusti kawula. Tumuli pangandikané: Iki lah wong loro kang kaurapi, kang ngadeg ana ing ngarsané Pangéranipun saindenging bumi.’”

“Pangeran kagungan sumber daya kang kebak. Panjenengané boten kekurangan sarana apa-apa. Amargi kirangipun pitados kita, kadonyaning budi kita, pocapan kita ingkang asor lan tanpa ajining, saha mboten pitados kita, ingkang kawedhar lumantar rembag kita, mulane wewayangan peteng nglumpuk ngubengi kita. Kristus boten kababar ing tembung utawi watak minangka Panjenengané ingkang sarwa endah, lan ingkang utami ngungkuli sapuluh ewu. Nalika jiwa marem ngluhuraké awaké marang kasia-siaan, Rohing Pangeran namung saged tumindak sethithik tumrap jiwa iku. Paningal kita ingkang cekak namung mirsani wewayangan, nanging boten saged nyumurupi kamulyan ing salebeting satunggalipun. Para malaékat saweg nyekel patang angin, ingkang dipratelakaké minangka jaran murka kang ngupaya uwal lan mblajug ngliwati lumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing dalan kang diliwati.”

“Apa kita bakal turu ing pinggir bangeting jagad langgeng? Apa kita bakal lingsir, adhem, lan mati? Dhuh, muga-muga ana ing pasamuwan-pasamuwan kita Roh lan ambeganing Allah kaembusake marang umate, supaya padha ngadeg ing sikile dhewe lan urip. Kita perlu nyumurupi manawa dalane iku ciut, lan gapurane sesak. Nanging nalika kita lumebu liwat gapura kang sesak iku, jembare tanpa wates.” Manuscript Releases, jilid 20, 216, 217.

“Lenga emas” punika inggih pesen-pesenipun Rohing Allah ingkang tumurun saking blumbang inggil lumantar saluran ingkang awujud kalih pipa emas, ingkang punika kalih seksi, yaiku Kitab Suci lan Roh Nubuat, utawi Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar, utawi angger-anggering Torèt lan para nabi, utawi Musa lan Élia.

“Para kang katetepaké jumeneng ing sacedhaké Pangéraning saindenging bumi, nduwèni kalenggahan kang biyèn wus kaparingaké marang Iblis minangka kerub panutupi. Lumantar para titah suci kang ngubengi dhamparé, Pangéran njagi sesambungan kang tanpa kendhat karo para pedununging bumi. Lenga emas iku nglambangaké sih-rahmat kang lumantar kuwi Gusti Allah tansah nyukupi lampu para pracaya, supaya ora kedhip-kedhip banjur mati. Saupama dudu lenga suci iki kang diwutahaké saka swarga lumantar pawartosing Rohé Gusti Allah, piranti-pirantining piala mesthi bakal nguwasani manungsa sapenuhé.”

“Gusti Allah kasirnakake pakurmatan nalika kita ora nampi pawartos-pawartos kang Panjenengane kirimake marang kita. Mangkono kita nampik lenga emas kang badhe Panjenengane curahake menyang jiwa kita supaya bisa disalurake marang wong-wong kang ana ing pepeteng. Nalika swara panggilan mau teka, ‘Lah, panganten kakung rawuh; metua kowe kanggo methukake dheweke,’ wong-wong kang durung nampani lenga suci, kang ora ngugemi sih-rahmat Kristus ana ing atine, bakal nemokake, kaya

para prawan bodho, manawa dheweke durung siyap kanggo methukake Gustine. Ana ing awake dhewe, dheweke ora duwe daya kanggo oleh lenga iku, lan uripe dadi rusak. Nanging manawa Roh Suci Allah dipun suwun, manawa kita nyuwun kanthi temen, kaya kang ditindakake déning Musa, 'Tuduhna marang aku kamulyan Paduka,' katresnaning Allah bakal kacurhaké ing ati kita. Lumantar pipa-pipa emas, lenga emas iku bakal disalurake marang kita. 'Dudu kanthi kakuwatan, utawa kanthi daya, nanging kanthi Roh-Ku, mangkono pangandikané Pangéran Gustining sarwa tumitah.' Kanthi nampani sorot-sorot padhang saka Srengéngé Kabeneran, para putraning Allah sumunar kaya pepadhang ing donya." Review and Herald, July 20, 1897.

Pesen kang ditampik déning Ahaz iku yaiku pesen Panguwuh Tengah Wengi, kang mesthiné bakal nggayuh pucaké ing rawuhipun Kristus kaping kalih, saupami para pamingpin Laodikia nampi pesen kanggo Laodikia kang "dipunsarujuki" marang wong-wong mau ing taun 1856. Pesen mau salajengipun mesthiné bakal ngrembaka dados panguwuh sora, lan umatipun Gusti Allah bakal ngrampungaké pakaryan lan manggon ing tentrem. Nanging, malah padha bali marang mutah kang wus naté ndadosaké wong-wong mau kabébasaké saka kono.

Yesaya lan Ahaz dipratelakaké minangka ana ing proses panyucèn ing pategalané tukang ngumbah, kang katindakaké déning Utusaning Prajanjian ing Maleakhi pasal telu. Sacara simbolis, wong loro mau dumunung ing papan ing ngendi "lenga" (sawijining pesen) lagi katuangaké ing wahyuné Zakharia, lan ing dina-dina wekasan, pesené Yesaya marang Ahaz iku yaiku pesen Islam saka Bilai kang katelu; iku pesen bab sajarah sing kasamar saka pitung gludhug; iku pesen manawa kang kaping wolu iku asalé saka pitu; iku pesen bab pakebonan anggur; iku pesen bab "Kayektèn," kang kabèh iku minangka unsur-unsur saka Wahyu Yesus Kristus, kang ing dina-dina wekasan ngasilaké panyucèn kang dipralambangaké déning pategalané tukang ngumbah.

Piwulang babagan "pitu kaping" iku uga wis lan isih dadi pesen, kang owah saka watu dhasaré Miller dadi watu pucuking pojok, awit iku minangka bebener kang kapisan, lan mulane mesthi dadi bebener kang pungkasan. Taun 1863 nandhani rampunge sawijining proses panyucèn kang diwiwiti nalika tekane malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844, lan pungkasane tekan marang pepadhang "pitu kaping" ing taun 1856. Ing taun 1844, pepadhang babagan rong ewu telung atus taun nandhani sawijining wiwitan kang nuntun menyang pungkasan kang ditandhani déning rong ewu limang atus rong puluh taun. Nanging, kawuta-wutaan Laodikia ing wiwitan lan ing pungkasan, ora gelem ndeleng sesambungan antarane loro wahyu iku. Taun 1863 nggambaraké rampunge sawijining proses panyucèn kang tansah dumadi nalika sawijining pesen dibukak segelé, lan pesen malaékat katelu iku dibukak segelé ing tanggal 22 Oktober 1844.

Pepadhangé malaékat katelu sing kabukak ing taun 1844 iku dudu pepadhang tunggal, nanging yaiku apa sing dipunsebat déning Sister White minangka "pepadhangé malaékat katelu sing saya maju." Pepadhangé malaékat katelu sing saya maju mau wiwit ing taun 1844, lan terus maju nganti mangsa sih-rahmat katutup; nanging nalika sapisanan rawuh,

lan nalika pungkasané tekan pungkasané, ana sawijining mangsa panggodhogan tartamtu saka malaékat katelu. Mangsa-mangsa panggodhogan mau, ing wiwitan lan ing pungkasan, uga nglambangaké sawijining proses panggodhogan sing dipunwakili déning Daniel minangka “tuwuhing kawruh,” yaiku uga pepadhangé malaékat katelu sing saya maju.

Prosès panyuwunan ing wiwitan iku diwiwiti ing taun 1844, lan pepadhang kang saya maju nambahi kawruh nganti tekan pungkasané ing taun 1856. Pepadhang wiwitan lan pepadhang pungkasan saka mangsa panyuwunan iku yaiku loro wahyu ing Daniel bab wolu, ayat telulas lan patbelas, kang makili dhasar lan pilar utama Adventisme.

Masa panggawéaning pangujian malaékat kapisan kawiwitan tanggal 11 Agustus 1840 lan rampung ing kuciwane kang kapisan tanggal 19 April 1844. Banjur masa panggawéaning pangujian malaékat kapindho kawiwitan, lan lumaku nganti 22 Oktober 1844. Ing wektu iku malaékat katelu rawuh, lan masa panggawéaning pangujian malaékat katelu lumaku nganti Adventisme Laodikia nampik pepadhang saka malaékat katelu ing taun 1863.

Masa panggodhokaning malaekat katelu tumrap Adventisme Millerit gadhah wiwitan lan pungkasan, lan wiwitan tuwin pungkasan punika kedah makili prakawis ingkang sami, awit Gusti Yesus tansah nggambaraken pungkasaning satunggaling prakawis kanthi wiwitaning prakawis punika. Kawitaning pepadhang ingkang saya maju saking malaekat katelu punika inggih pepadhang tumrap penampakanipun (wahyu “mareh”), saking ayat patbelas bab wolu ing kitab Daniel. Pungkasaning pepadhang ingkang saya maju saking malaekat katelu punika inggih pepadhang tumrap kapidak-idakipun pasucen lan wadya (wahyu “chazon”), saking ayat tigabelas. Kalih wahyu punika kaiket sesarengan kanthi profetik.

Banjur sira kudu ndadèkaké slomprèt yobel muni ing dina kaping sapuluh sasi kapitu; ing dina pangruwating dosa slomprèt iku kudu sira unèkaké ing saindhenging tanahira. Leviticus 25:9.

Kalasanangka sing kuduné ditabuh ing Dina Pangruwating Dosa, yaiku tanggal 22 Oktober 1844, iku kalasanangka Yobel, kang nggambarake siklus suci pitung taun, kang cacahé dadi rong ewu limang atus rong puluh dina. Pangéran karsa nuntun Israèl kuna lumebu langsung menyang Tanah Prajanjian, nanging pambrontakané nyegah prakara iku kelakon. Pangéran karsa nuntun Israèl modhèren lumebu langsung menyang Tanah Prajanjian, nanging pambrontakan nyegah prakara iku kelakon. Saupama Israèl modhèren manut marang pepadhang kang saya maju saka malaékat katelu, mesthiné padha wis ngélingaké jagad, lan Pangéran mesthiné wis rawuh bali luwih saka satus taun kapungkur.

Supados prakara mau bisa kalakon, Gusti mesthi kedah nindakaké satunggaling owah-owahan ing antarané para Millerite, lan owah-owahan punika dipunwastani minangka rahasianing Allah wonten ing Kitab Suci. Manawi Adventisme sampun ngetutaké pepadhang ingkang saya majeng saking malaékat kaping tiga, mila kalasanangka Yobel badhé muni tanpa pedhot ngantos pungkasan, awit wonten ing dinten-dinten nalika kalasanangka kaping pitu muni, rahasianing Allah punika dipunrampungaké. Ing Wahyu pasal sepuluh, kalasanangka punika, ingkang minangka kalasanangka Yobel, sarta ugi kalasanangka bilai kaping

tiga, wiwit muni tanggal 22 Oktober 1844.

Lan malaékat kang dakdeleng ngadeg ana ing sadhuwuring segara lan ing sadhuwuring bumi iku ngacungaké astané marang swarga, banjur sumpah demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang nitahaké swarga lan samubarang kang ana ing kono, lan bumi lan samubarang kang ana ing kono, lan segara lan samubarang kang ana ing kono, yèn ora bakal ana wektuné manèh; nanging ing dina-dina nalika swarané malaékat kapitu, nalika dhèwèké wiwit muni, wewadi Allah bakal kasampurnakaké, kaya kang wus Panjenengané wartakaké marang para abdiné, yaiku para nabi. Wahyu 10:5–7.

Prosès panyucèn lumantar pangujian sing wiwit ing tanggal 22 Oktober 1844, yaiku pepadhang kang maju saka malaékat katelu, diwiwiti kanthi pepadhang saka Daniel pasal wolu, ayat patbelas, lan dipungkasi kanthi pepadhang saka Daniel pasal wolu, ayat telulas. Prosès iku diwiwiti kanthi wangsulan ing ayat patbelas, lan dipungkasi kanthi pitakon ing ayat telulas.

Sangalas taun punika dipralambangaké déning rawuhipun pawartos pepèngetipun Yésaya dhateng Ahaz, raja Yéhuda literal, ing mangsa perang sipil antawisipun lor lan kidul. Sangalas taun punika kapungkasi nalika raja saking lor ngasta Israèl mlebet ing pangawulan. Sangalas taun punika dados pralambang rawuhipun malaékat kaping tiga ing taun 1844, dumugi pambrontakan taun 1863. Padhang ingkang saya majeng saking malaékat kaping tiga dipralambangaké déning pawartosipun Yésaya.

Panolakan marang pepadhang kang saya maju iku ndadosake pungkasaning gerakan Millerite, lan ing mangsa pangujian punika Gerakan Millerite Philadelphian ngalami transisi dados Gréja Laodikia. Sangalas taun ingkang kawiwitan ing 742 SM, lan sangalas taun ingkang kawiwitan ing 1844, kaloronipun makili sawijining proses pangujian lan panyucèn ing dinten-dinten pungkasan, yaiku mangsa pangujian pungkasan tumrap pepadhang kang saya maju saka malaékat katelu.

Ing proses panggodhahan pungkasan iku, wewadi Allah bakal rampung. Wong satus patang puluh papat ewu iku yaiku wong-wong kang ngenteni, bali, lan kaségel.

Iketenana paseksen iku, segelena angger-anggering Toret ana ing satengahing para sakabatku. Lan aku bakal ngenteni marang Pangeran Yehuwah, kang ndhelikake raosé saka brayat Yakub, lan aku bakal ngarep-arep marang Panjenengané. Lah, aku lan anak-anak kang kaparingaké déning Pangeran Yehuwah marang aku, iku dadi pratandha lan kaélokana ana ing Israèl saka Pangeraning sarwa dumadi, kang lenggah ana ing gunung Sion. Yesaya 8:16–18.

Mangsa pangujian pungkasan tumrap pepadhanging cahya malaekat katelu sing saya maju ing dina-dina wekasan, diwiwiti ing papan kang padha karo panggonan mangsa pangujian wiwitan iku diwiwiti. Iku diwiwiti nalika Gusti Yesus ngangkat astanipun menyang swarga lan mratelakaké, “yèn wektu ora ana manèh.” Pamyawijining pratelan iku kelakon ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika kalasangka kapitu ngumumaké Yobel ing pungkasaning siklus suci pitu. Siklus pitu taun, kang diulang kaping pitu, sajatiné cacahipun patang puluh

sanga taun, utawa rong éwu limang atus rong puluh dina.

Taun 1989 nandhani “wektu wekasan” ing gerakan wong satus patang puluh papat ewu, lan taun 1989 uga nandhani rampunge satus rong puluh enem taun sing diwiwiti nalika pambrontakan taun 1863. Gerakan wong satus patang puluh papat ewu diwiwiti ing “wektu wekasan,” kanthi sawijining pralambang “pitu kaping,” amarga satus rong puluh enem iku saprasepuluh saka sewu rong atus sawidak, lan iku maneh separo saka rong ewu limang atus rong puluh.

Gusti Yesus tansah nggambarake pungkasaning sawijining prakara kanthi wiwitaning sawijining prakara, lan wiwitaning gerakan satus patang puluh papat ewu ditandhani déning sawijining pralambang “pitu kaping,” padha kaya ing pungkasaning gerakan iku. Dina-dinaning swaraning malaékat kapitu, nalika rahasianing Allah rampung, diwiwiti ing pungkasaning telung dina setengah ing Wahyu pasal sewelas. Trompet Kapitu, kang uga Bilai katelu, muni nada kapindhoné ing tanggal 7 Oktober 2023, lan rahasianing Allah saiki lagi ngrampung, kaya “kang wus Panjenengané wartakaké marang para abdi-Nya, yaiku para nabi.” Pungkasaning gerakan iku ditandhani déning sawijining pralambang “pitu kaping,” kaya dene wiwitaning gerakan kang padha iku.

Ing wekdal wekasan ing taun 1798, “pitu wekdal” paukuman bebenduning Allah marang karajan sisih lor rampung, lan ing pungkasaning gerakan para Millerit, penampikan marang kayektèn-kayektèn kang gegandhèngan karo “pitu wekdal” nandhani pambrontakan taun 1863. Gusti Yesus tansah nggambaraken pungkasaning satunggaling prakara lumantar wiwitaning prakara sanès, lan gerakaning malaékat kapisan (para Millerit) nggambaraken gerakaning malaékat kaping tiga (satus patang puluh papat ewu). Kalih gerakan punika kawiwitan lan kaakhiri déning “pitu wekdal.” Prakara-prakara punika boten saged dipunrekadaya.

Kita badhé nerusaken panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Wong-wong kang manggon ing kalungguhan tanggung jawab aja nganti kabalèkaké marang asas-asas donya kang nyukani pepénginan dhiri lan kebak kaméwahan, awit iku ora patut kanggo wong-wong mau; lan manawa padha bisa nindakaké, asas-asas kaya Kristus ora bakal nglilani. Piwulang kang warna-warni perlu diwènèhaké. ‘Sapa kang bakal diparingi piwulang kawruh déning Panjenengané? lan sapa kang bakal diparingi pangerten bab piwulang? yaiku wong-wong kang wus disapih saka susu, lan dipisah saka payudara. Awit parentah kudu tumumpang ing parentah, parentah tumumpang ing parentah; garis tumumpang ing garis, garis tumumpang ing garis; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana.’ Mangkono pangandikané Pangéran kudu kanthi sabar digawa marang anak-anak lan tansah katetepaké ana ing ngarepé, déning para wong tuwa kang pracaya marang pangandikané Allah. ‘Awit Panjenengané bakal ngandika marang bangsa iki nganggo lambe kang gagap lan nganggo basa liyan. Kang marang wong-wong mau Panjenengané ngandika, Iki panggonan katentreman kang nganggo iki kowé bisa maringi wong kang kesel supaya antuk katentreman; lan iki pangégeran: nanging wong-wong mau padha ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandikané

Pangéran tumrap wong-wong mau dadi parentah tumumpang ing parentah, parentah tumumpang ing parentah; garis tumumpang ing garis, garis tumumpang ing garis; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana; supaya padha lunga, banjur tiba nungging, lan remuk, lan kajerat, lan katangkep.’ Yagéne?—awit wong-wong mau ora nggatèkaké pangandikané Pangéran kang teka marang wong-wong mau.”

“Puniku tegesipun tiyang-tiyang ingkang dereng nampi piwulang, nanging ngugemi kawicaksananipun piyambak, saha sampun milih tumindak miturut gagasanipun piyambak. Gusti maringi tiyang-tiyang punika pangawikan, supados piyambakipun sami milih papanipun: ndherek pituturipun Panjenenganipun, utawi nampik saha tumindak miturut gagasanipun piyambak; lajeng Gusti badhé nilaraken piyambakipun dhateng asil ingkang mesthi dumadi. Ing samukawis margi gesang kita, ing samukawis pangabdian kita dhateng Gusti Allah, Panjenenganipun ngandika dhateng kita, ‘Padahna dhateng Aku manahmu.’ Roh ingkang sumarah lan saguh dipunwulang punika ingkang dipun karsakaken Gusti Allah. Ingkang maringi kaluhuran dhateng pandonga punika kasunyatan bilih pandonga punika medal saking manah ingkang kebak katresnan lan mituhu.”

“Gusti Allah nuntut prakara-prakara tartamtu saka umate; manawa padha kandha, Aku ora gelem nyerahake atiku kanggo nindakake prakara iki, Gusti nglilani dheweke nerusake ana ing pangadilan sing dianggep wicaksana déning awake dhewe tanpa kawicaksanan swarga, nganti Kitab Suci iki [Yesaya 28:13] kaleksanan. Kowé aja kandha, Aku bakal nuruti pituduhe Gusti nganti tekan sawijining titik tartamtu sing cocog karo pangadilanku, banjur kencenga nyekeli gagasanmu dhéwé, kanthi nampik supaya dibentuk manut citrané Gusti. Ayo pitakon iki diajokake, Apa iki kersané Gusti? dudu, Apa iki pamawas utawa pangadilané—?” Testimonies to Ministers, 419.